

ת"פ 39005/12/12 - מדינת ישראל נגד אורלי בריבי, כפיר מזרחי - נמחק, לזי שיטריט - נדונה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 יוני 2015

ת"פ 39005-12-12 מדינת ישראל נ'
בריבי ואח'
בפני כב' השופטת תרצה שחם קינן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. אורלי בריבי

2. כפיר מזרחי - נמחק

3. לזי שיטריט - נדונה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אפרים

ב"כ הנאשמת עו"ד כהן

הנאשמת 1 בעצמה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמת הורשעה, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של גניבה. בהתאם לממצאי הכרעת הדין, גנבה הנאשמת, ביחד עם אחרת, ממרכול "מגה בול" מוצרים בשווי של ₪ 678.

טיעוני הצדדים בתמצית

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם הענישה נע בין הטלת עונש של מאסר מותנה, לבין עונש מאסר למשך ששה חודשים, אשר יכול וירוצה בעבודות שירות. בנסיבות בהן לא קיבלה הנאשמת על עצמה אחריות לביצוע העבירה, עתרה ב"כ

עמוד 1

המאשימה להטיל על הנאשמת עונש מאסר לתקופה של חודש, אשר יכול ותרוצה בעבודות שירות, וזאת לצד הטלת עונש מאסר מותנה וקנס.

ב"כ הנאשמת ביקשה להפנות את עניינה של הנאשמת לשירות המבחן, על מנת לשקול ביטול ההרשעה. לאחר שדחיתי את הבקשה, עתרה ב"כ הנאשמת להקל עמה, נוכח מצבה הרפואי הקשה, ונוכח גיליון הרשעותיה הקודמות ממנו ניתן ללמוד כי הרשעתה האחרונה התיישנה, אם כי לא נמחקה. ב"כ הנאשמת ביקשה ולהסתפק בענישה צופה פני עתיד, תוך שהפנתה לגזר דינה של האחרת, עמה בוצעה הגניבה, אשר נדונה לעונש מאסר על תנאי, לצו מבחן ולביצוע עבודות של"צ, לאחר שצירפה מספר תיקים, שהיו תלויים כנגדה.

לדברי ב"כ של הנאשמת נמצאת הנאשמת בפשיטת רגל, ומצבה הכלכלי קשה.

דין

כאמור בהחלטתי מיום 28.4.15, לא שוכנעתי כי הרשעתה של הנאשמת עלולה לגרום לה נזק מוחשי וקונקרטי, ולפיכך לא מצאתי כי עניינה של הנאשמת עומד בהלכת כתב. אכן עבירת הגניבה, בה הורשעה הנאשמת, אינה מן העבירות החמורות, ויתכן כי בנסיבות אחרות, הייתי שוקלת לקבל תסקיר שירות המבחן. עם זאת, מורה הפסיקה כי על מנת לחרוג מהכלל ולא להרשיע נאשם, יש לבחון התקיימותם של שני תנאים מצטברים, כפי שנקבעו ברע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**הלכת כתב**"). התנאי הראשון הוא כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים, וזאת מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. בית-המשפט העליון שב וחזר על תנאיה של הלכת כתב ברע"פ 2180/14 ספיר שמואלי נ' מדינת ישראל [24.4.14], וקבע בסעיף 6 להחלטתו "**אשר לתנאי השני בהלכת כתב שעניינו פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם - נקודת המוצא היא כי על ההגנה לשכנע כי הרשעה בדין תוביל ליצירת נזק קונקרטי וממשי בשיקומו או בעתידו של הנאשם**". הוסיף כב' השופט שוהם וקבע, בסעיף 7 להחלטתו כי "**עוד יש להוסיף, כי בבחינת הנזק העלול להיגרם לנאשם, אין מקום להסתפק ב"תרחיש תיאורטי", ויש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה (עניין פריגין; רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.3.2013); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.12.2012))**".

תיקון 113 לחוק העונשין התווה את עקרון ההלימה, כעיקרון מנחה בענישה, לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערך החברתי המוגן שנפגע בעקבות מעשיה של הנאשמת, הינו הזכות לקניין.

בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי נגרמה פגיעה ברף שאינו גבוה, בערך המוגן.

בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה - אכן ביצוע העבירה אינו דורש תחכום רב, עם זאת דומה כי המעשה תוכנן מראש על ידי הנאשמת ועל ידי האחרת, אתה שיתפה הנאשמת פעולה. ספק אם נגרם נזק, שכן הנאשמת נתפסה בכף.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים, בגין מקרה בודד של עבירת רכוש קלה, נע מתחם הענישה החל מעונש מאסר מותנה, וכלה בעונש מאסר בפועל של ממש.

כאמור לא נגרם בגין מעשיה של הנאשמת כל נזק, שכן המוצרים הוחזרו, אם זאת יש לקחת בחשבון כי מעשי גניבה מחנויות גורמים לנזק עקיף הגלום בהוצאות אבטחה המוטלות על בעלי העסק.

בהתחשב בעקרון המנחה של ההלימה; בשים לב לפגיעה בערכים המוגנים; בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; וכן בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה; אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין הטלת עונש מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר בפועל.

בגזירת העונש המתאים לנאשמת בגדרי המתחם, ובהתאם לאמור בסעיף 40 יא לחוק העונשין, נתתי את דעתי למצבה הרפואי של הנאשמת, למצבה הכלכלי, כפי שתואר על ידי באת כוחה, וכן לעובדה שמגיליון הרשעותיה עולה כי מאז שנת 2003 לא הורשעה הנאשמת.

באיזון בין השיקולים השונים, מצאתי לקבל את עתירתה של עו"ד כהן, ולהטיל על הנאשמת ענישה צופה פני עתיד.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

מאסר למשך 3 חודשים, אולם הנאשמת לא תישא בעונש זה, אלא אם תעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירה של שליחת יד ברכוש הזולת.

הנאשמת תחתום על התחייבות בסך של 1,000 ₪, להימנע, במשך שנתיים, מביצוע העבירה בה הורשעה. לא תיחתם ההתחייבות, תיאסר הנאשמת לשלושה ימים.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

צו ההבאה אשר הוצא כנגד הנאשמת בטל בזאת.

היה וקיימת הפקדה כספית, בתיק זה או בתיק מ"י 336/12 או בתיק עמ"י 63/12 של ביהמ"ש המחוזי בת"א-תוחרז ההפקדה למפקיד.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן והודע היום ז' תמוז תשע"ה, 24/06/2015 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת